

Două faruri. Mă trezesc la vederea lor. Ciudată lumină, din pricina nuanței distincte de verde. Nu sunt lumini albe de faruri, așa cum vezi de obicei pe aici. Le zăresc prin fereastră, la capătul aleii. Trebuie să fi căzut într-un soi de ațipeală; o moleșeală de după cină, cauzată de stomacul plin și de căldura serii. Clipesc de mai multe ori, încercând să mă concentrez.

Niciun avertisment, nicio explicație. De aici nu aud mașina. Doar deschid ochii și văd acele lumini verzi. Sunt mai puternice decât niște faruri normale, răzbătând printre cei doi copaci morți de la capătul aleii. Nu știu exact cât este ceasul, dar e întuneric. E târziu. Prea târziu pentru vreun musafir. Nu că am avea parte de prea mulți.

Nu avem musafiri. Nu am avut niciodată. Nu aici.

Mă ridic, îmi întind brațele deasupra capului. Zona lombară mi-e înțepenită. Iau sticla de bere deschisă de lângă mine, fac câțiva pași de lângă fotoliu spre fereastră. Am cămașa desfăcută, așa cum se întâmplă adesea la această oră seara. Pe așa o căldură, nimic nu se face ușor.

Totul necesită efort. Aștept să văd dacă e așa cum cred eu, dacă mașina se va opri, va da cu spatele înapoi în șosea și își va vedea de drum, lăsându-ne în pace, cum ar și trebui.

Dar nu. Mașina rămâne pe loc; farurile ei verzi sunt îndreptate în direcția mea. Apoi, după o lungă ezitare, reticență sau incertitudine, mașina se pune din nou în mișcare, înaintând spre casă.

Aștepți pe cineva? strig către Hen.

– Nu, se aude răspunsul de la etaj.

Normal că nu. Nici nu știu de ce am mai întrebat. Nu s-a întâmplat niciodată să avem musafiri la asemenea oră seara. Niciodată. Iau o dușcă de bere. E caldă. Urmăresc cu privirea mașina care se apropie de casa noastră și oprește lângă camioneta mea.

Păi, mai bine ai coborî, strig încă o dată. A venit cineva.

O aud pe Hen cum coboară treptele și intră în încăpere. Mă întorc. Probabil că tocmai a ieșit din duș. E în pantaloni scurți și un maiou negru. Are părul umed. E frumoasă. Chiar este. Nu cred că ar putea arăta mai în largul ei sau mai bine decât acum, așa.

Bună, zic.

– Hei.

Niciunul dintre noi nu mai spune nimic pentru o clipă, până când rupe ea tăcerea.

– Nu știam că ești aici. Înăuntru, vreau să zic. Am crezut că ești încă în hambar.

Își duce mâna la păr, jucându-se cu el în felul ei caracteristic, răsucindu-și încet o șuviță pe arătător, pentru ca mai apoi s-o îndrepte. Un gest compulsiv. Face asta când se concentrează. Sau când e agitată.

A venit cineva, zic încă o dată.

Ea rămâne pe loc, privindu-mă cu ochi mari. Nu cred că a clipit. Are o postură rigidă, rezervată.

Ce-i? întreb eu. Ce s-a întâmplat? Ești bine?

– Da, răspunde ea. Nu-i nimic. Sunt surprinsă că a venit cineva aici.

Face câțiva pași șovăitori spre mine. Se oprește la mai bine de un braț distanță, dar e suficient de aproape cât să-i simt mirosul cremei de mâini. Cocos și încă ceva. Mentă, cred. E un miros unic, unul pe care îl asociez cu Hen.

– Cunoști pe cineva cu o mașină neagră ca asta?

Nu, zic. Arată oficial, ca de la guvern, nu crezi?

– Ar putea fi, zice Hen.

Are geamuri fumurii. Nu văd înăuntru.

– Vrea el ceva. Oricine ar fi. Dacă a venit până aici, acasă.

În cele din urmă, portiera se deschide, însă nu iese nimeni. Cel puțin, nu imediat. Așteptăm. Pare că au trecut cinci minute – stând, urmărind cu privirea, așteptând să vedem cine va coborî din mașină. Dar cred că sunt mai degrabă douăzeci de secunde.

Apoi, văd un picior. Cineva coboară din mașină. E un bărbat. Are părul lung și blond. Poartă un costum închis la culoare. O cămașă cu guler, deschisă în partea de sus, fără cravată. Ține în mână o servietă neagră. Închide cu zgomot portiera, își aranjează sacoul și se îndreaptă spre terasa din față. Îl aud pășind pe scândurile vechi de lemn. Nu are nevoie să bată la ușă, fiindcă noi îl urmărim cu privirea, iar el ne vede prin geam. Știm că e aici, dar tot

așteptăm uitându-ne la el, astfel că în cele din urmă se aude și bătaia în ușa.

Deschide tu, zic, încheindu-mi câțiva nasturi de la cămașă.

Hen nu răspunde, dar se întoarce și iese din sufragerie, ducându-se la ușa din față. Șovăie, se uită înapoi la mine, se întoarce din nou, trage aer în piept, apoi deschide ușa.

– Bună, zice ea.

– Salutare. Îmi cer scuze că te deranjez la o asemenea oră, răspunde bărbatul. Sper că e în regulă. Henrietta, nu?

Ea încuviințează din cap și își coboară privirea în pământ.

– Mă numesc Terrance. Aș vrea să discut ceva cu tine. Înăuntrul, dacă se poate. Soțul tău este acasă?

Zâmbetul exagerat al bărbatului nu s-a schimbat de când i-a deschis ușa, câtuși de puțin.

Despre ce e vorba? întreb, ieșind din sufragerie și pășind în hol. Sunt chiar în spatele lui Hen. Îi pun o mână pe umăr. Ea tresare la atingerea mea.

Bărbatul își îndreaptă atenția spre mine. Sunt mai înalt decât el, mai lat în umeri. Și mai în vârstă cu câțiva ani. Privirile ni se întâlnesc. El mi-o susține pentru câteva secunde, mai mult decât consider că ar fi normal. Zâmbetul i se reflectă și în privire, de parcă ar fi încântat de ce vede.

– Junior, nu?

Scuze, ne cunoaștem?

– Arăți grozav!

Ce-i asta?

– Cât de palpitant!

Se uită la Hen. Ea nu se uită la el.

– Tot drumul am avut fluturi în stomac, și nu e un drum scurt din oraș până aici. Sunt încântat să te văd în sfârșit. Am venit ca să discut cu tine, cu amândoi. Atât, zice el. Doar să discut. Cred că veți vrea să auziți ce am de spus.

Despre ce e vorba? Întreb din nou.

E ceva neobișnuit la prezența acestui bărbat. Neliniștea lui Hen este vizibilă. Eu sunt stânjenit pentru că Hen este stânjenită. Bărbatul ăsta ar face bine să ne spună mai multe.

– Sunt de la OuterMore. Ați auzit de noi?

OuterMore, repet. Asta e organizația care se ocupă cu...

– Aș putea să intru?

Deschid ușa mai larg. Eu și Hen ne dăm la o parte. Chiar dacă străinul ăsta are intenții rele, am văzut destule cât să știu că Terrance nu reprezintă o amenințare, nu pentru mine. Nu e mare lucru de capul lui. Are corp de funcționar, o constituție delicată. Unul care stă la birou și scrie. Nu e un bărbat ca mine, muncitor, obișnuit să

lucreze cu propriul trup. Odată intrat în hol, aruncă o privire în jur.

– Grozavă casă! zice. Spațioasă. Rustică, fără prea multe ornamente, încântătoare. Arată minunat.

– Vrei să iei loc aici? îl invită Hen, conducându-ne în sufragerie.

– Mulțumesc, răspunde el.

Hen aprinde o lampă și se așază în balansoarul ei. Eu mă pun în fotoliul meu. Terrance ia loc în mijlocul canapelei din fața noastră. Își pune servieta pe măsuta de cafea. În timp ce se așază, i se ridică puțin pantalonii pe picior. Poartă șosete albe.

Mai e cineva în mașină? întreb eu.

– Sunt singur, răspunde. E treaba mea să fac astfel de vizite. Mi-a luat ceva mai mult să ajung aici decât aș fi crezut. Stați foarte departe. De aceea am și ajuns la ora aceasta târzie. Încă o dată, îmi cer iertare. Dar chiar mă bucur că sunt aici. Că vă văd pe amândoi.

– Da, e puțin cam târziu, spune Hen. Ai noroc că ne-ai prins înainte de culcare.

E atât de calm, de relaxat, de parcă ar mai fi venit aici și ar mai fi stat pe canapeaua noastră de sute de ori. Calmul său are un efect invers asupra mea. Încerc să-i surprind privirea lui Hen, dar ea se uită drept în față și refuză să-și îndrepte capul spre mine. Revin și eu asupra chestiunii.

Despre ce e vorba? întreb.

– Corect. Să o luăm de la început. După cum am mai zis, reprezintă compania OuterMore. Suntem o organizație care s-a format acum mai bine de șaiszeci de ani. Am început în sectorul mașinilor fără șofer. Flota noastră de mașini autonome era cea mai eficientă și mai sigură din lume. Misiunea noastră s-a schimbat de-a lungul anilor, iar astăzi are o direcție foarte precisă. Am trecut de la sectorul auto la cel aerospațial, al explorării și dezvoltării. Acum lucrăm la următoarea fază a tranziției.

Următoarea fază a tranziției, repet. Deci, spațiul? Ești trimis aici de guvern? Aia e o mașină de-a guvernului.

– Da și nu. Dacă urmăriți știrile, e posibil să știți că OuterMore este o corporație mixtă. Un parteneriat. Avem o filială în guvern, de unde și mașina, iar baza e în sectorul privat. Vă pot arăta un scurt film introductiv despre noi.

Scoate un ecran din servietă. Îl ține cu ambele mâini și îl îndreaptă spre noi. Eu îi arunc o privire lui Hen. Ea încuviințează din cap, făcându-mi semn că ar trebui să mă uit. Începe un clip. Pare în stilul campaniei de promovare a guvernului – prea mult entuziasm forțat. Încă o dată, arunc o privire spre Hen. Ea pare dezinteresată. Își răsuțește o șuviță de păr pe arătător.

Imaginile de pe ecran se succed cu repeziciune, prea iute ca să pot distinge detalii precise sau să-mi dau seama de mesaj. Oameni zâmbind, oameni implicați în activități

de grup, râzând împreună, mâncând laolaltă. Toată lumea e fericită. Sunt câteva cadre cu cerul, cu lansarea unei rachete și cu șiruri de paturi de cazarmă.

După ce clipul se sfârșește, Terrance bagă ecranul înapoi în servietă.

– Deci, după cum puteți vedea, lucrăm la acest proiect de ceva timp. Mai mult decât își pot da seama majoritatea oamenilor. Mai sunt încă multe de făcut, dar lucrurile progresează. Tehnologia este destul de avansată, e chiar impresionant. Tocmai am primit încă o serie de fonduri considerabile. Lucrurile se pun în mișcare. Știu ce se spune în ultima vreme despre proiect la știri, dar vă pot asigura că treaba este mult mai complexă decât se relatează. Ne pregătim de mult timp pentru asta.

Încerc să-i urmăresc logica, dar nu prea reușesc să pun cap la cap informațiile.

Doar ca să mă lămuresc, când zici că „lucrurile se pun în mișcare“, la ce te referi mai exact? Noi nu prea urmărim știrile, nu-i așa? zic și mă uit la Hen.

– Nu, răspunde ea. Nu prea.

Aștept ca ea să dezvolte, să pună o întrebare, să spună ceva, orice, dar nu o face.

– Mă refer la cea dintâi călătorie, spune el. La Instalație.

Insta-ce?

– Instalația. Primul val de relocare temporară.

Relocare. Adică, nu pe Pământ? În spațiu?

– Exact.

Am crezut că e ceva mai degrabă ipotetic, un fel de fantezie, zic. Despre ce este vorba?

– Este cât se poate de real. Și, da, de asta mă aflu aici.

Hen expiră. Pare mai mult un oftat sonor. Nu-mi dau seama dacă e din pricina nesiguranței sau a iritării.

– Îmi cer scuze, spune bărbatul, dar vă pot deranja pentru un pahar cu apă? Mi s-a uscat gâtul pe drum.

Hen se ridică, se întoarce în direcția mea, dar fără să mă privească.

– Tu vrei ceva?

Clatin din cap. Încă mai am de terminat berea, cea din care beam înainte să apară mașina, înainte ca seara noastră să ia o turnură imprevizibilă. Ridic sticla de pe masă și iau o gură de bere încălzită.

– Ei bine, iată-ne aici. În casa voastră. Foarte drăguță. Cât de veche e? Întrebă el după ce Hen a plecat în bucătărie.

Veche, zic. Are vreo două sute de ani sau cam așa ceva.

– Uimitor! Îmi place mult treaba asta! Și sunteți fericiți aici? Îți place, Junior? Te simți bine în ea? Doar voi doi?

Mă întreb ce vrea să spună cu asta.

E tot ce știm, zic. Eu și Hen. Suntem fericiți aici, împreună.

Își înclină capul într-o parte, zâmbind din nou.